

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΚΗΔΕΙΑΣ

Ο κύριος Μιχάλης Αθανασίου ξύπνησε σήμερα, όπως κάθε μέρα, στις 6.30 το πρωί. Ήπια τον καφέ του, έκανε την πρωινή του γυμναστική, το μπάνιο του, και άνοιξε τη μεγάλη τετράφυλλη ντουλάπα. Τα κουστούμια του, όλα ραμμένα «sur mesure» με τα καλύτερα υφάσματα, κρέμονταν στη σειρά, σε απόλυτη στοίχιση, σαν στρατιώτες έτοιμοι για την παρέλαση.

Σήμερα ήταν μια ξεχωριστή μέρα. Θλιβερή. Το πρόγραμμα είχε κηδεία στις έντεκα. Πιο συγκεκριμένα, η κόρη του καλύτερού του φίλου άφησε τον μάταιο τούτο κόσμο, που μάλλον μόνο δυστυχία και μοναξιά τής πρόσφερε. Τι να σου κάνουν τα λεφτά, τα σπίτια και οι περιουσίες; Από αυτά η Ελπίδα είχε άφθονα. Να φαν' κι οι κότες. Όταν πέθανε ο πατέρας της, όλη η περιουσία πέρασε σ' αυτήν. Αλλά τι να το κάνεις; Τα λεφτά δεν φέρνουν την ευτυχία. Σίγουρα. Τα λεφτά δεν φέρνουν την ευτυχία. Αυτό το ήξερε πια πολύ καλά ο κύριος Μιχάλης. Μέσα από το επάγγελμά του ως δικηγόρος –και πολύ καλός μάλιστα– το είχε δει, το είχε ζήσει, το είχε βιώσει στο πετσί του. Ναι, σίγουρα. Τα λεφτά δεν φέρνουν την ευτυχία.

Διάλεξε ένα μαύρο κουστούμι και άρχισε να ντύνεται αργά, βυθισμένος στις σκέψεις του. Με τον Άγγελο, τον πατέρα της Ελπίδας, γνωρίστηκαν, μεγάλοι πια, στη λέσχη του μπριτζ στην Ακαδημίας. Κάνανε μαθήματα μαζί, στο ίδιο γκρουπ, και αμέ-

σως ταιριάζανε και γίνανε χαρτοπαικτικό ζευγάρι. Ο Άγγελος ήταν εξαιρετικός παίκτης, συνετός, ψύχραιμος, διορατικός. Δεν μπορούσε ο κύριος Μιχάλης να βρει καλύτερο παρτενέρ. Σύμφωνα οι δυο τους εξελίχθηκαν σε ένα από τα καλύτερα χαρτοπαικτικά ζευγάρια στη λέσχη. Κι έτσι, εκτός από τον επαγγελματικό και κοινωνικό σεβασμό που εισέπραττε ο κύριος Μιχάλης στη ζωή του, χάρη στον Άγγελο κέρδισε και το σεβασμό της μικρής, αλλά σημαντικής, κοινότητας του αθηναϊκού μπριτζ.

Πολλές φορές τα βράδια, μετά τη λέσχη, κατηφόριζαν μαζί μέχρι το Galaxy για ένα ποτάκι. Ούισκι πάντα για τον Άγγελο, τζιν τόνικ για τον κύριο Μιχάλη. Ο Γιάννης, η ψυχή του Galaxy, ήρεμος και ευπροσήγορος πίσω από το μπαρ, πάντα με γραβάτα και γιλέκο, τους καλησπέρριζε και τους έσφιγγε το χέρι με το που έμπαιναν στο μαγαζί. Και σαν σωστός μπάρμαν ήξερε και τους έφερνε τα ποτά τους αμέσως, χωρίς να περιμένει να παραγγείλουν. Και τα νερά στα σουβέρ, και τα φρέσκα φουστικάκια.

Με νοσταλγία θυμήθηκε ο κύριος Μιχάλης αυτά τα ευχάριστα βράδια στο Galaxy. Μίλαγαν για διάφορα, λίγο πολιτική, λίγο ιστορία, λίγο κουτσομπολιό. Ο Άγγελος ήταν έξυπνος, πολυμαθής, διεισδυτικός και χαριτωμένος. Σιγά σιγά, Πέμπτη την Πέμπτη –γιατί τις Πέμπτες πήγαιναν για μπριτζ–, ξεδιπλωνόταν η ζωή του Άγγελου και συμπληρωνόταν το παζλ της προσωπικής του ιστορίας, που όμως δεν ολοκληρώθηκε ποτέ. Μεγάλες τρύπες μέινανε, σαν λίμνες σκοτεινές στο χάρτη της ζωής του.

Ο Άγγελος καταγόταν από μια παλιά και πλούσια οικογένεια οινοποιών. Ο παππούς του έφτιαξε το πρώτο οινοποιείο στο Πικέρμι, ο πατέρας του το μεγάλωσε και ο αδερφός του το γιγάντωσε. Λεφτά πολλά. Κανένα οικονομικό πρόβλημα. Ο Άγγελος πήγε στα Ανάβρυτα, αριστούχος, και μετά στο Μόναχο όπου σπούδασε μαθηματικά. Μεταπτυχιακά έκανε στη Βιέννη και μέχρι που πέθανε έγραφε το διδακτορικό του. Πόσα χρόνια; Είκοσι; Τριάντα; Ποτέ δεν κατάλαβε ο κύριος Μιχάλης πόσα ακριβώς.

Και ποιο ήταν το θέμα του διδακτορικού; Εδώ αρχίζουν τα δύσκολα. Πολλές φορές ο κύριος Μιχάλης ρώτησε τον Άγγελο με μεγάλο ενδιαφέρον και προσοχή. Λίγα όμως μπόρεσε να καταλάβει. Όταν είχε διάθεση ο Άγγελος, μετά από δύο Lagavulin, του εξηγούσε πολύ αναλυτικά και απαντούσε στις ερωτήσεις του, στην αρχή απλά και κατανοητά, αλλά μετά χανόταν, έλαμπαν τα μάτια του και πλάτειαζε και έλεγε και έλεγε... Από τα λίγα που κατάλαβε ο κύριος Μιχάλης, το διδακτορικό του Άγγελου είχε σχέση με έναν κλάδο των μαθηματικών που λέγεται «μαθηματική λογική» και προσπαθούσε να αποδείξει κάτι σχετικά με το παράδοξο του Ράσελ. Αυτό.

Το εργοστάσιο και το οινοποιείο ποτέ δεν ενδιέφεραν τον Άγγελο. Έτσι, με μεγάλη ανακούφιση, τα άφησε όλα στον αδερφό του. Όντας όμως μέτοχος και μέλος του Δ.Σ. της εταιρίας, έπαιρνε ένα πολύ σεβαστό ποσό από τα κέρδη, τα οποία, χάρη στην έξυπνη διαχείριση του αδερφού του, ήταν συνεχώς αυξανόμενα. Αυτά τα ήξερε ο κύριος Μιχάλης από πρώτο χέρι γιατί πολύ σύντομα, εκτός από συμπαίκτης στο μπριτζ και φίλος, πήρε τον τίτλο του μοναδικού και επιστήθιου δικηγόρου και νομικού συμβούλου του Άγγελου.

Και προϊόντος του χρόνου, λίγο από τις κουβέντες στο Galaxy, λίγο από τις νομικές πράξεις που έπρεπε να εκτελεστούν, άρχισε να ξεδιπλώνεται εμπρός του η ζωή του Άγγελου. Μια ζωή μοναχική, εσωτερική, χωρίς μεγάλες επαγγελματικές επιτυχίες, χωρίς ιδιαίτερη κοινωνική αναγνώριση, χωρίς ρομαντικές και αισθηματικές ιστορίες, χωρίς μεγάλους και παθιασμένους έρωτες.

Έρωτας; Αγάπη; Υπήρχαν άραγε αυτά στην ασάλευτη ζωή του Άγγελου;

Απ' όταν επέστρεψε από τη Βιέννη, πολύ πριν από τη γνωριμία τους, ο Άγγελος εγκαταστάθηκε στο μεγάλο πατρικό σπίτι της οικογένειας έξω από το Πικέρμι. Ένα επιβλητικό, πολύ ωραίο πέτρινο σπίτι, τρίπατο, με μεγάλες βεράντες και κήπους.

Την πρώτη φορά που το είδε ο κύριος Μιχάλης να ξεπροβάλει μέσα από τους δεκαέξι φοίνικες της κυρίας εισόδου, έμεινε με το στόμα ανοιχτό. Ακόμα θυμάται, μέχρι σήμερα, αυτή την πρώτη εικόνα του σπιτιού. Μέχρι που σταμάτησε τότε το αυτοκίνητο στη μέση του δρόμου και άναψε τσιγάρο θαυμάζοντάς το. Ένα υπέροχο κτίριο, τριώροφο, με δύο σοφίτες συμμετρικά στην κορυφή. Η μπροστινή βεράντα, σκεπασμένη με διπλή καμάρα, κατέβαινε μέχρι το δρομάκι με μια καλοφτιαγμένη και στιβαρή μαρμάρινη σκάλα.

Αυτό το σπίτι, μαζί με το κτήμα, τα κληρονόμησε ο Άγγελος κατευθείαν από τον παππού του, τον Άγγελο Τοπάκη. Ποτέ δεν τέθηκε θέμα αμφισβήτησης στην οικογένεια, γιατί ο παππούς του πάντα έλεγε: «Αυτό το σπίτι είναι του Άγγελου». Οι γονείς του βέβαια φρόντισαν, σεβόμενοι την επιθυμία του παππού, να σφραγίσουν και νομικά αυτή την κληρονομιά με συμβόλαια στο όνομα του Άγγελου κι έτσι, μετά το θάνατο του πατέρα του, όλο αυτό το αρχοντικό και το κτήμα περιήλθαν και επίσημα στον Άγγελο.

Ο Άγγελος το αγαπούσε πολύ αυτό το σπίτι. Του προσέφερε αυτό που είχε περισσότερο ανάγκη στη ζωή του: ηρεμία, ησυχία, ομορφιά, μεγάλη επαφή με τη φύση και μικρή επαφή με τους ανθρώπους. Ζούσε στην ουσία μόνος του, με την Ελένη που φρόντιζε τα πάντα και τον Τηλέμαχο που έκανε χρέη αρχικηπουρού και πολυεργαλείου.

Ο κύριος Μιχάλης τινάχτηκε. Μα τι καθόταν έτσι και αναπολούσε τους πεθαμένους; Όλοι τους πεθαμένοι πια. Και η Ελένη και ο Τηλέμαχος και η Ελπίδα. Αλλά κυρίως ο Άγγελος. Ο φίλος του, ο συμπαίκτης του, ο μέντοράς του, ο αγαπημένος του.

Στις εννιά, έτοιμος πια, ντυμένος στην τρίχα, φόρεσε το μαύρο καμηλό παλτό του και κατέβηκε στο δρόμο.

Η Ηροδότου έσφουζε από την πρωινή ζωή. Θα πήγαινε περπατώντας μέχρι το Πρώτο Νεκροταφείο. Και ίσως να έκανε μια

στάση στην Αναπαύσεως, που έχει κάτι ωραία, μοντέρνα καφέ, να πάρει έναν δεύτερο καφέ πριν την κηδεία.

Τον δεύτερο καφέ της ημέρας συνήθως τον έπαιρνε στο γραφείο του, αλλά σήμερα αποφάσισε να δώσει άδεια στον εαυτό του και να αφηθεί απερίσπαστος στη μούσα, την αγαπημένη των ανθρώπων που κουβαλούν πολλά χρόνια στους ώμους τους και το μυαλό τους: τη Μνημοσύνη.

Την Ελένη την είχε στείλει δώρο στον Άγγελο η γυναίκα του αδερφού του. Και είχε κάνει πολύ καλά, γιατί ένα τόσο μεγάλο σπίτι χρειαζόταν μια νοικοκυρά. Και η Ελένη ήταν νοικοκυρά. Σιφνιά, Αρτεμωνιάτισσα, από πολύ φτωχή οικογένεια, έφτασε στο αρχοντικό λίγο μετά την άφιξη του Άγγελου από τη Βιέννη, μ' ένα βαλιτσάκι μικρό και όρεξη μεγάλη. Τακτοποιούσε, ψώνιζε, μαγείρευε και, με τη βοήθεια δύο γυναικών από το Πικέρμι, κρατούσε το σπίτι στην εντέλεια.

«Σ' έσωσα, αδερφέ! Πρέπει να το παραδεχτείς», του 'λεγε ο αδερφός του. «Η Ελένη είναι θησαυρός».

Και ο θησαυρός απεδείχθη πράγματι θησαυρός. Η Ελένη ήταν πολύ καλή νοικοκυρά, εξαιρετική μαγείρισσα, ευγενικός και ήσυχος χαρακτήρας, χωρίς ιδιαίτερες απαιτήσεις για τον εαυτό της, και μόνη έγνοια στο μυαλό της ήταν η καλοπέραση και η ευτυχία του Άγγελου.

Κι έτσι, σιγά σιγά, μια οικειότητα δημιουργήθηκε ανάμεσα σ' αυτούς τους δύο ανόμοιους ανθρώπους. Μια οικειότητα που κάποια βράδια έγινε ερωτική και ένα τέτοιο βράδυ, παραγωγική. Ένα παιδί γεννήθηκε. Ένα κοριτσάκι. Η Ελπίδα.

Ο Άγγελος ούτε να το ακούσει. Δεν ήθελε παιδιά, δεν ήθελε ευθύνες τέτοιου τύπου. Με βαριά καρδιά ανέχτηκε τελικά την Ελένη και την κόρη της στο σπίτι, αλλά με αυστηρούς όρους: να μην τον ενοχλούν όταν δουλεύει, να μη βλέπει το μωρό και να μην παραμελεί η Ελένη τα καθήκοντά της.

Η Ελένη έκανε την καρδιά της πέτρα και για χάρη του παι-

διού της δέχτηκε όλους τους όρους του Άγγελου. Έτσι συνέχισε να φροντίζει το σπίτι και τον Άγγελο, ο Άγγελος συνέχισε να διαβάζει και να γράφει το διδακτορικό του, και η μικρή Ελπίδα μεγάλωνε με το φόβο του σκληρού και απόμακρου πατέρα.

Τη χρονιά που η Ελπίδα έμπαινε στα έξι, ο Άγγελος κάλεσε την Ελένη και της ανακοίνωσε ότι αποφάσισε να στείλει την Ελπίδα στο Αρσάκειο. Και όχι μόνο αυτό. Αποφάσισε να την αναγνωρίσει και να της δώσει το όνομά του. Έτσι η Ελπίδα Τοπάκη, η κόρη του Άγγελου Τοπάκη, τον Σεπτέμβριο του 1964 έγινε αρσακειάς με δόξα και τιμή.

Με τη σκέψη του στην Ελπίδα έφτασε ο κύριος Μιχάλης στην οδό Αναπαύσεως. Διάλεξε ένα μικρό μαγαζί που του φάνηκε καλαίσθητο, κάθισε σ' ένα γωνιακό τραπέζακι, παρήγγειλε έναν εσπρέσο σκέτο και άναψε το τσιγάρο του. Το πρώτο από τα πέντε της ημέρας που είχε επιτρέψει στον εαυτό του.

Το μυαλό του πήγε πάλι με θλίψη στην Ελπίδα. Στην καημένη την Ελπίδα. Όταν τη γνώρισε ο κύριος Μιχάλης, η Ελπίδα ήταν δώδεκα χρονών κι έμπαινε στο γυμνάσιο. Ένα κορίτσι άχρωμο, ούτε ψηλή ούτε κοντή, ούτε χοντρή ούτε αδύνατη, ούτε συμπαθής ούτε αντιπαθής. Σιωπηλή, ντροπαλή, υπάκουη, όσο μπορούσε.

Γιατί η καημένη η Ελπίδα δεν είχε κληρονομήσει το μυαλό του πατέρα της. Ούτε το χαρακτήρα. Θαύμαζε την εξυπνάδα, την ικανότητα και τη δύναμη, αλλά δεν τα είχε. Αντιπαθούσε τη μοναξιά, τη σιωπή και την ησυχία, αλλά αυτά τα είχε άπλετα.

Το λυπόταν το κοριτσάκι ο κύριος Μιχάλης. Του θύμιζε τη μικρή του αδερφή που πέθανε νέα από λευχαιμία. Έτσι όταν πήγαινε στο αρχοντικό και την έβλεπε, της έδειχνε ενδιαφέρον και φροντίδα. Τη ρωτούσε για το σχολείο και τα μαθήματα και άκουγε με προσοχή και καλή διάθεση τα προβλήματα και τις στεναχώριες της μικρής μαθήτριας. Αλλά ούτε τότε μπορούσε να φανταστεί, ούτε αργότερα, στις μετέπειτα λιγοστές επαφές τους, ότι οι σχολικές αυτές στεναχώριες και εμμονές θα ήταν

τόσο σημαντικές και ανεξίτηλες ώστε να φτάσει τελικά η Ελπίδα να κάνει κάτι τέτοιο. Να αφήσει ολόκληρο αρχοντικό σε πέντε γυναίκες που είχε να τις δει σαράντα πέντε χρόνια! Να αφήσει τα πάντα σε πέντε φαντάσματα του παρελθόντος!

Αλλά τι περιμένεις; Το αίμα νερό δε γίνεται. Κάτι πρέπει να του πήρε κι αυτή του Άγγελου τελικά. Μπορεί να μην πήρε το μυαλό του και το ταλέντο του, αλλά τις παρανοϊκές εμμονές του τις πήρε σίγουρα.

ΠΕΡΙΠΟΥ 45 ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ

«Βίκυ», η Φαίη μίλησε ψιθυριστά.

«Βίκυου», λίγο πιο δυνατά αυτή τη φορά.

«Ναι».

«Το έλυσες το τρίτο;»

«Ναι».

«Τι βρήκες;»

«Ρίζα δύο. Εσύ;»

«Ναι. ΟΚ».

Η Ελπίδα τις έβλεπε πουμίλαγαν. Ο Σκούρας ήταν στην άλλη μεριά της αίθουσας και κοίταζε έξω από το παράθυρο. Δεν υπήρχε περίπτωση να τις δει. Αλλά η Ελπίδα τις είδε. Γύρισαν κι οι δυο πίσω στο γραπτό τους ικανοποιημένες. Σίγουρα θα τα είχαν λύσει όλα. Και σίγουρα σωστά.

Η Ελπίδα επέστρεψε στο γραπτό της και το κοίταξε. Είχε λύσει την πρώτη άσκηση και το πρώτο θέμα από τη δεύτερη. Δεν μπορούσε να κάνει κάτι άλλο. Μακάρι να μπορούσε. Μακάρι να δούλευε το μυαλό της αλλιώς. Μακάρι να ήταν σαν τη Βίκυ και τη Φαίη. Μακάρι να ήταν κι αυτή έξυπνη, δυναμική, ευχάριστη, δυνατή, ενδιαφέρουσα. Μακάρι να είχε τη σιγουριά τους. Την ικα-

νότητά τους. Ή να είχε κάτι άλλο σημαντικό, κάτι που να τις έκανε να τη θέλουν για παρέα. Γιατί η αλήθεια είναι ότι η Γιώτα, ας πούμε, δεν ήταν τόσο καλή μαθήτρια. Αλλά ήταν στην παρέα. Γιατί τη Γιώτα τη θέλανε; Τη Ζανέτ γιατί; Ούτε αυτή ήταν η καλύτερη μαθήτρια. Και η Βάλια το ίδιο. Μαθήτρια του 16 ήτανε. Εντάξει, η Ελπίδα δεν ήταν ούτε του 15, αλλά όσο κι αν το σκεφτόταν κι έστυβε το μυαλό της, δεν έβρισκε ποιο ήταν αυτό το μυστικό συστατικό που έδενε την «παρέα». Αυτή την παρέα των καλύτερων στην τάξη, των σημαντικών. Αυτές τις πέντε που κανόνιζαν τα πάντα μέσα στο τμήμα, κι αν αυτές δεν ήθελαν κάτι, δεν γινόταν. Μέχρι και οι καθηγητές δείχνανε σεβασμό στην «παρέα των πέντε», ακόμα και η Πατριαρχέα, η βοηθός του γυμνασιάρχη, τους μιλάγε σε άλλο τόνο, πιο ευγενικό και μειλίχιο.

Κοίταξε το ρολογάκι της. Μένανε άλλα πέντε λεπτά ακόμα για να τελειώσει ο χρόνος και να δώσει το γραπτό της. Άλλα πέντε εκνευριστικά λεπτά αμηχανίας, να υποκρίνεται ότι κάτι σκέφτεται, κάτι σημαντικό. Και μετά, το διάλειμμα. Το διάλειμμα που για τα περισσότερα παιδιά είναι πανηγύρι, για την Ελπίδα ήταν κόλαση. Μόνη της περιδιάβαινε για λίγο στο αίθριο, έτρωγε ένα κουλούρι, και μετά καθόταν δίπλα στη δεξιά κολώνα της μεγάλης αυλής, σ' ένα πεζουλάκι, και τις παρατηρούσε.

Η παρέα των πέντε: Η Βίκυ, η Φαίη, η Ζανέτ, η Γιώτα και η Βάλια. Συνήθως όλες μαζί, ή κατά δυάδες ή τριάδες, αλλά πάντα κοντά μεταξύ τους, μιлагαν, γέλαγαν, κατέστρωναν σχέδια, συνωμοτούσαν. Ήταν οι καλύτερες και το ξέρανε. Ήταν οι χαρισματικές. Είχανε όλα αυτά που η Ελπίδα δεν είχε. Με το δίκιο τους την αγνοούσαν, σκεφτόταν η Ελπίδα. Τι να την κάνουν; Τι μπορούσε να τους προσφέρει; Τι ενδιαφέρον είχε να πει;

Μερικές φορές ερχόταν και η Ροδοπούλου και καθόταν κοντά της στο διάλειμμα και πιάνανε την κουβέντα, τρώγοντας δίπλα δίπλα, αλλά πάλι το βλέμμα και των δύο ξέφευγε και στεκόταν ανήμπορο πάνω στην παρέα των πέντε.

Εκείνες τις στιγμές τα συναισθήματα της Ελπίδας ήταν ανάμεικτα: ντροπή, ζήλεια, θαυμασμός. Ανάμεικτες και οι σκέψεις της. Άλλοτε παραδινόταν αδύναμη στην κακομοιριά και την αυτολύπηση, άλλοτε πάλι έπαιρνε μεγάλες αποφάσεις, να προσπαθήσει να γίνει καλή μαθήτρια, να ασχοληθεί σοβαρά με τα μαθηματικά και να διαβάσει πιο πολύ και πιο μεθοδικά για να γίνει καλύτερη. Αλλά δεν μπορούσε. Δεν μπορούσε. Ήθελε. Ήθελε πολύ. Το ήθελε όσο τίποτα στον κόσμο. Ήθελε να τα καταφέρει, αλλά δεν μπορούσε. Αυτά που για τις άλλες ήταν εύκολα, για την Ελπίδα ήταν βουνό. Ούτε καν βουνό, γιατί το βουνό πες πως ξεκινάς και το σκαρφαλώνεις. Ήταν ένας ξένος τόπος. Το φεγγάρι, ας πούμε, που το βλέπεις αλλά δεν μπορείς να πας.

Ποτέ δεν συγχώρεσε η Ελπίδα τον πατέρα της που την ανάγκασε να πάει στο πρακτικό. Ποτέ δεν ήταν καλή στα μαθηματικά και όταν ο πατέρας αποφάσισε και διέταξε να πάει στο πρακτικό, έκλαιγε μια βδομάδα. Αλλά και τρία χρόνια να έκλαιγε, και κυάνιο να έπαιρνε, αφού το είπε ο πατέρας δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Έτσι η καημένη η Ελπίδα –που δεν της έφταναν όλα τα άλλα της βάσανα– βρέθηκε στην τετάρτη γυμνασίου στο Δ3, στο πρακτικό, μαζί με όλα τα σαΐνια και την παρέα των πέντε να διοικεί και να πρωτοστατεί.

ΠΕΡΙΠΟΥ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΚΗΔΕΙΑ

Το καρέ είχε στηθεί από νωρίς, αλλά σήμερα όλες ήταν μες στα νεύρα.

Χρόνια τώρα, η Φαίη, η Βίκυ και η Γιώτα, συμμαθήτριες από το Αρσάκειο και φίλες, παίζανε μπιρίμπα μαζί με την Τζένη – μια φίλη της Φαίης– και περνάγανε ζάχαρη. Ο κόσμος όλος και τα προβλήματά του ξεχνιόντουσαν αυτές τις ώρες, ή έβγαιναν επιθετικά και απρόσμενα πάνω στην ξεθωριασμένη τσόχα της

Γιώτας. Τα ζευγάρια είχαν καθοριστεί από την αρχή και ο ανταγωνισμός μεταξύ τους, τεράστιος. Η Φαίη ζευγάρι με την Τζένη, και η Βίκυ με τη Γιώτα.

Αλλά έλα που ο θεός της τράπουλας είναι απρόβλεπτος και σκανταλιάρης και η Τζένη, σε μια κρίση τσακωμού και παρεξήγησης, είπε ότι δεν τις αντέχει άλλο, και να πάνε να γαμηθούνε όλες τους, και τις παράτησε στα κρύα του λουτρού.

Τέταρτος στην πιάτσα τη γνωστή... κανείς. Και αφού ψάξανε λυτούς και δεμένους, γνωστούς και γείτονες, κατέληξαν να παίζουν με την Ταμάρα, τη Ρωσίδα που προσέχει τη μαμά της Γιώτας, και να την παρακαλάνε κι από πάνω.

«Συγγνώμη! Δεν κατάλαβα! Γιατί να παίζω εγώ με την Ταμάρα; Πότε το αποφασίσαμε αυτό και δεν το κατάλαβα;» βρήκε η Φαίη ευκαιρία, την ώρα που η Ταμάρα έφυγε να ταΐσει τη μαμά της Γιώτας, να πει τον πόνο της. Η Βίκυ δεν έχασε καιρό να απαντήσει:

«Γιατί είσαι η καλύτερη, αγάπη μου. Γι' αυτό».

«Να σου πω! Άσε τις μαλακίες και τις γαλιφιές. Εγώ δε γουστάρω να παίζω με την Ταμάρα. Δεν ξέρει τι της γίνεται. Γιατί δεν παίζουμε εναλλάξ;»

«Εναλλάξ δεν είναι ωραία. Είναι βαρετό. Αφού τόσα χρόνια έτσι παίζουμε», πετάχτηκε η Γιώτα με νάζι. «Δεν έχει πλάκα το εναλλάξ».

«Κι εξάλλου το δικό σου ταίρι έφυγε. Τι να κάνουμε τώρα;» συμπλήρωσε η Βίκυ αμέσως.

«Το δικό μου ταίρι, αν θες να μάθεις, έφυγε γιατί δεν παίζετε τίμια. Όλο μιλάτε και κάνετε νοήματα».

«Νοήματα εγώ;» θίχτηκε η Γιώτα.

«Νοήματα εγώ; Νοήματα εγώ; Μη μου κάνεις τη χαζή. Αφού συνέχεια μιλάτε και συνεννοείστε».

«Δεν ντρέπεσαι;» επενέβη η Βίκυ. «Έχεις το θράσος και μιλάς κίολας. Δεν ντρέπεσαι; Εμείς φταίμε που έφυγε η Τζένη; Ξέρεις

πολύ καλά γιατί έφυγε. Την τρέλανες την κοπέλα. Της έκανες τα νεύρα κουρέλια με τις φωνές σου. Και τη γκρίνια σου. Γκρίνια... γκρίνια... Και πολύ σ' ανέχτηκε».

«Ναι, ναι. Έχει δίκιο η Βίκυ. Εσύ φταις. Να την πάρεις να της ζητήσεις συγγνώμη», είπε η Γιώτα με στόμφο.

«Την πήρα. Δε θέλει».

«Της το 'πες, παιδί μου;» επέμεινε η Γιώτα.

«Της ζήτησα συγγνώμη. Τι άλλο να της πω; Αλλά, λέει, δεν ξαναπαίζει. Με τίποτα. Αν θέλουμε να βρεθούμε για κάτι άλλο, λέει, ευχαρίστως. Μπιρίμπα δεν...»

«Τι άλλο, δηλαδή;» τρόμαξε η Γιώτα, που δεν έβγαине από το σπίτι για να προσέχει τη μάνα της.

«Ε, είπε να κανονίσουμε να πάμε ένα βραδάκι να φάμε...»

«Α, εγώ δεν μπορώ. Κάνω δίαιτα. Και βράδυ, σίγουρα δεν μπορώ. Πρέπει να δώσω στη μαμά τα φάρμακά της. Μόνο εμένα θέλει», είπε η Γιώτα κακομοίρικα.

Η Φαίη, αφού κοίταξε με νόημα τη Βίκυ, είπε να κάνει λίγο χιούμορ.

«Ε, βέβαια, με το δίκιο της. Γιατί ήσουνα πολύ καλή στην τριγωνομετρία».

«Τι σχέση έχει αυτό;» ρώτησε απορημένη η Γιώτα.

«Μετράς τα χάπια καλά, παιδί μου. Έχεις μέθοδο».

«Μην αρχίσουμε πάλι με τη Γιώτα και τη μάνα της. Βαρέθηκα», πετάχτηκε η Βίκυ εκνευρισμένη.

«Κι εγώ βαρέθηκα να παίζω με την Ταμάρα. Δεν μπορώ. Μου δίνει στα νεύρα. Μια ώρα να πάρει τα χαρτιά, να τα τακτοποιήσει, βγάζει το ένα από δω, το βάζει εκεί, το ξαναβάζει πίσω, και μετά κάθετα με τις ώρες και τα κοιτάει σα χαζή».

«Δεν έχεις δίκιο, είναι πολύ καλή η Ταμάρα», είπε η Γιώτα μελιστάλαχτα.

«Εγώ δεν είπα αν είναι καλή ή κακή. Και δεν μ' ενδιαφέρει κιόλας. Εγώ είπα ότι είναι χαζή, και δεν με κοιτάει ποτέ...»

«Μπα; Να σε κοιτάει, γιατί; Α, αυτά κάνεις δηλαδή; Καλά κάνει και δεν σε κοιτάει. Αυτό είναι το σωστό. Είναι καλός άνθρωπος η Ταμάρα, δεν κάνει τέτοια πράγματα», συνέχισε η Γιώτα απτόητη.

«Χαζή! Χαζή! Χαζήηη! Τι δεν καταλαβαίνεις; Χαζή σου λέω! Μου δίνει στα νεύρα. Μου 'ρχεται να της δώσω μπουνιά».

«Κι εγώ σου λέω ότι η Ταμάρα είναι πολύ καλός άνθρωπος και προσπαθεί η καημένη», επέμεινε η Γιώτα.

«Αυτό που μου λες δεν μ' ενδιαφέρει καθόλου. Μπριμίμπα δεν ξέρει, και ούτε πρόκειται να μάθει ποτέ. Γιατί είναι χαζή. Κι αυτή η κούπα που μου 'φερεις είναι σπασμένη».

«Εεε...» κοίταξε τη Φαίη η Γιώτα αφηρημένη.

«Τι εεε;»

«Δεν το πρόσεξα».

«Να το πρόσεχες! Δεν δίνουν στον κόσμο σπασμένες κούπες. Θα κολλήσουμε κάνα μικρόβιο εδώ μέσα».

Η Βίκυ, μην αντέχοντας άλλο να ακούει χαζομάρες, αποφάσισε να επέμβει

«Φτάνει! Φτάνει πια με την Ταμάρα και τις κούπες!» Και κοιτώντας προς την κουζίνα φώναξε εκνευρισμένη: «Ταμάρααα! Πού είσαι, βρε κοπέλα μου; Θα 'ρθεις καμιά φορά;» και γυρίζοντας στις άλλες δύο ρώτησε σοβαρά: «Το ατού κούπα είναι;»

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΗΔΕΙΑ

Το δικηγορικό γραφείο Αθανασίου & Συνεργάτες βρίσκεται στην οδό Σκουφά, στον τρίτο όροφο της πολυκατοικίας που στεγάζει το Φίλιον, πρώην Dolce. Από το παράθυρο του γραφείου του ο κύριος Μιχάλης βλέπει την εκκλησία του Αγίου Διονυσίου, με τη μεγάλη λεύκα στ' αριστερά. Πολλές φορές το πρωί, πηγαίνοντας στο γραφείο του, μπαίνει στην εκκλησία και ανάβει ένα κερί. Δεν πιστεύει στον Θεό, αλλά πολλοί άνθρωποι που εκτιμά πιστεύουν.

Ίσως κάτι να ξέρουν. Ίσως κάτι να συμβαίνει, άγνωστο και αδιανόητο, σ' αυτό το μεγάλο σύμπαν ψηλά, σ' αυτό το σύμπαν που χάζευε ο κύριος Μιχάλης από τη βεράντα του αρχοντικού τού Άγγελου τις ανέφελες και ασέληνες νύχτες.

«Τι κάνεις, βρε Μιχάλη, τόση ώρα και δε μιλάς;» του έλεγε ο Άγγελος.

«Μετρώ τ' αστέρια...»

«Θα σου πάρει χρόνο. Είναι πολλά».

«Είναι άπειρα».

«Ε, τότε θα σου πάρει άπειρο χρόνο».

Όπως και να 'χει, και ανεξάρτητα από τα μεγάλα μυστήρια του σύμπαντος και των θεών των ανθρώπων, ο Άγιος Διονύσιος είναι μια όαση. Και του άρεσε του κυρίου Μιχάλη κάποιες φορές να ανεβαίνει τα μεγάλα μαρμάρινα σκαλιά της εκκλησίας και να στέκεται μόνος του μέσα στη σιωπή και την ηρεμία της επιβλητικής αίθουσας.

Έτσι και σήμερα. Ανέβηκε συλλογισμένος σιγά σιγά τη μαρμάρινη σκάλα, μπήκε στη γνώριμη και φιλόξενη αίθουσα, άναψε ένα κεράκι για την Ελπίδα και ένα για τον Άγγελο, χαιρέτησε από μακριά με σεβασμό τους Αγίους που κάθονταν ασάλευτοι στη θέση τους και μετά, ήρεμος και ανανεωμένος, πέρασε από το Φίλιον, πήρε τον καφέ του και ένα κρουασάν και ανέβηκε στο γραφείο του.

Η Ιλιάνα, η βοηθός του, ήταν ήδη εκεί.

«Καλημέρα, Ιλιάνα. Πώς είσαι παιδί μου;»

«Καλημέρα, κύριε Μιχάλη. Όλα καλά. Σας έχω σημειώσει στο γραφείο σας τα χθεσινά τηλεφωνήματα. Σήμερα πήρε ο κύριος Στεργίου και είπε να τον πάρετε αμέσως γιατί...»

«Καλά, καλά, θα μου τα πεις μετά αυτά. Άκου, παιδί μου. Πρέπει να γίνει η εκτέλεση της διαθήκης αυτής της κοπέλας, της Ελπίδας Τοπάκη. Και θέλω να γίνει γρήγορα. Έχω πάνω στο γραφείο μου το φάκελο με τη διαθήκη που περιέχει τις οδηγίες και

μια λίστα που άφησε η εκλιπούσα με τα ονόματα και τις διευθύνσεις των δικαιούχων. Είναι πέντε. Πέντε κυρίες. Ειδοποίησέ τις, σε παρακαλώ. Πρέπει να βρεις τα τηλέφωνα τους με κάποιο τρόπο και να τις ενημερώσεις. Κανόνισε, σε παρακαλώ, να βρίσκονται όλες εδώ την ερχόμενη Δευτέρα στις έξι το απόγευμα για να γίνει η ανάγνωση της διαθήκης».

Η Ιλιάνα πήγε στο γραφείο του κυρίου Μιχάλη, πήρε το φάκελο που έγραφε «Ελπίδα Τοπάκη – Διαθήκη» και κάθισε στο γραφείο της για να ασχοληθεί με την εργασία που της ανέθεσε ο προϊστάμενός της.

